

דיין הודה בשיטה "דמוקרטית", באמצעות "מכתב-הרח"ה". הוא הואשם בחוסר-נאמנות לתנועה ולמנהיג. את המכתב ניסח והחתים כהנא עצמו. בין השמות החתומים על מכתב-ההרח"ה בתנועה, שאין בה בחירות דמוקרטיות, בולטים שמות כמו "מזל זיורקת" מגז'הירק של נאות-סיני, שמאוחר יותר המליחה את הקפה של צנור וייצמן באילון-מורה, בעלה אביגדור ארסקין, שנשפט בעבר ביחד עם אלי הזאב על הכאת ערבים בחברון. זיתמים נוספים היו אלי קליין וגר ויטמן.

מאז "הרחתו" של יוסי דיין, לא קרא איש תגר על עמדותיו של הרב כהנא בתנועת כך.

מזכיר תנועת כך כיום הוא גר טרוטמן, הנחשב גם הוא כמייצג הקונקרטי יותר. טרוטמן מטיף בתוך התנועה לקמת מיסגרות שתפעלנה פעולות אלימות. בראיון עיתונאי קבע: "כך רומה קצת ללח"י... כמו שהיום

כהנא בהפגנה הבא להורג - השכם להורגו!

מכריזים בתרומה של הלח"י להקמת המדינה, כך יכירו בנו בעתיד כגורם שהשפיע על מדינת-ישראל כמדינה יהודית. לא יהיו פה עוד ערבים. וזה יהיה בזכותנו..."

תחלופת החברים והפעילים בכך היא גבוהה יותר מאשר בכל תנועה בנוסח זה. מיספרם של בני הטיפשי עשרה בכך גבוה. כרטסת התנועה, הנמצאת במשרדה ברחוב אוטישקין בירושלים, מכילה אלפי שמות. מתוך אלפי שמות אלה נענים לפניות לפעילות במיסגרת התנועה רק כמה עשרות של פעילים. החברות בתנועה אינה מחייבת תשלום דמי-חבר, חבר כך הוא כל מי שחתם אי-פעם על אחת מעצומותיו של מאיר כהנא, על מיוצר או על טופס-הצטרפות לתנועה. הכר' יחסת של התנועה מכילה גם את רשימת החברים המופיעה על דפי המחשב של גוש-אמונים, שאותם השיגו אנשי כך באופן בלתי-רשמי.

על-ידי הודאת תורתנו הקדושה

מקורות הכספיים של כך סרי ליים. הרב כהנא טוען שתנועתו מתקיימת על תרומות המגיעות מאוהדים בארצות-הברית. מדי תקופת זמן נוהג הרב כהנא לנסוע לארצות-הברית כדי לגייס כספים. הוא מסרב לפרט או לנקוב בשמות האישים או המוסדות התורמים לו כספים.

יש גם שמועות על מיליונר ירושלמי, המורים לקופת התנועה סכומי-ענק.

יש גם מעוררים את החשד שכהנא

היה ונשאר סוכן של מוסדות-הביון האמריקאים הממשיכים לממן אותו. למעט מימון מערכות-הבחירות, היתה אחת ההוצאות הגדולות של כך בשנתיים החולפות תשלום של 6000 דולאר לעורכת-הדין של האירגון, ליאורית דניאל, על הגנת אלן גורמן המטורף, ממקורבי האירגון, שפרץ לשטח הרהיבת, ירה והרג שם ערבים מתפללים.

סעיפים שוטפים בתקציב של כך הם החוקת שתי דירות, תשלום משכורות למוזכיר גד טרוטמן ולמנכ"ל שמואל בריישי ולמוזכיר חצאי-מישרה. לתנועה יש כלירכב אחד משלה, רמקולים ומכונת-שיכפול.

מאז "הרחתו" של יוסי דיין, אין בכך ויכוחים. את מיפגשי התנועה ופעילויותיה מאפינת אמירת "הח" למנהיגה מאיר כהנא.

מיצבור של מידע וחשדות הולכים וגוברים בחוגי המישרה ושי-רות-הביטחון רומזים בשנתיים האחרונות על התגברות המגמה של אנשים הקרובים לכך לנטישת המיסגרת הגלויה ומיגבלות החוק. כהתייחסו לשלטון-החוק ציין כהנא בראיון עיתונאי:

"מי שלא מבין כי תנועת כך היא בתוך החוק אינו מבין דבר. יש חוק אחד והוא חוק התורה, ואנחנו בתוכניתנו של אותו חוק. כשיש סתירה בין חוקי-התורה וחוקי-הכנסת, אני הולך עם חוקי-התורה..."

בכך לא מסתירים את שימחת החברים, כאשר נעשה פיגוע טרוריסטי בתושבים ערביים. יותר מזה, ראשי התנועה וחבריה מהללים את סידרת הפיגועים בתושבים הערביים, החל מהפיגוע בראשי-הערים בגדה וכלה בירות שהרגו באחרונה ילדה בשכם. שלא לציטוט עיתונאי הצהירו ראשי כך שאילו היו יודעים, מי הוריד להם את הרגליים, לא היו מסגירים אותו.

באחרונה נטען בעקשנות כי במהלך השנה האחרונה אכן הוקם גוף סמוי, החוגים הטוענים זאת מסיפים, הגוף הסמוי" הוכח חלקית, כאשר נעצרו ארבעה איש כחשודים בירי לעבר בתי ערבים בחברון ועל רכב ערבי ככפרי יאטא.

אחד האבסורדים החוזרים על עצמם בשנים האחרונות הוא סיפור גיוסו של הרב כהנא, למרות גילו המתקדם, לשרות-מילואים בגדה-המערבית. נא"ח מתקופת-המילואים שלו התפרסם כאשר נהג באכזריות באוכלוסייה הערבית באחד ממחסומי צה"ל.

בראשית יולי '83, גוייס כהנא שוב לשרות-מילואים. לרגל גיוסו שיגר מיברק לשר-הביטחון, ובו הודיע למשה ארנס: "לרגל יציאתי למילואים, עלי להודיעך שצאינג נגד כל פעולה העלולה לסכן אותי או להזיק לי כוחה מכסמלי. ברור לכל כי הוראות מישרד-הביטחון, כובלות את ידי החיילים, הופכות את צה"ל לשק" איגרון ומסכנות את גופם וחיינם. חיינם של חיילים יהודיים עומדים מעבר לכל שיקולים אחרים. הנני גאה לשרת את עמי עליפי תורתנו הקדושה: הבא להורגך - השכם להורגו..."

מיברק זה של כהנא לשר ארנס אינו עולה בקנה אחד עם הרברים שאמר הרמטכ"ל, רביאלוף משה לוי, בוועדת החוקר-הביטחון על המחטרת היהודית בשטחים.

האקורד האחרון של תנועת כך, צורם לא פחות מקודמיו, היה הופעתו של איש כך מנצרת, אלכסנדר פינקלשטיין, בתוכנית הטלוויזיה כו-תרת לילה. למחרת הופעתו, בראיון להארץ, התייחס פינקלשטיין לציטוט עמדות כך בשאלת נישואי-התערובת במדינה: "איכדנו כמה אוגרות טובות בצ"ל בגלל נישואי-תערובת..."

תנועת כך, שבצעדיה הראשונים נראתה בנוף הפוליטי הישראלי כתנועה חריגה ומיוזנת, הפכה עד מהרה לתנועה המנקזת פסיכופאטים, לאומניים, שמרניותם ממצמצים כמנהיגם, מאיר כהנא. כל אלה זורמים לאותו נהר עכור של לאומנות עיונית, שהמיטה לפני ארבעים שנה שואה על יהודי אירופה.

דן עומר

★ האם החוק מאפשר לילד מאומץ לגלות

מי הם הוריו האמיתיים?

★ האם רצוי שהחוק יתן אפשרות כזאת,

ואם כן - מתי?

★ איזה סבל נפשי עובר על המאומצים כאשר

הם רוצים לגלות את שורשיהם ומחפשים

„מישהו הדומה

הרופאים כי היא חולת-סרטן ועומדת למות. לאשה היו עשרה ילדים, הבכור רה בת 14 והקטן בן 18 חודשים. כאשר וידאה האם כי מותה קרוב, החליטה האשה האמיצה למסור את כל ילדיה לאימוץ בעודה בחיים, כדי שתוכל להיות בטוחה כי אחרי מותה הם יימצאו ביריים נאמנות, ולא יישלחו למסדות.

היא פירסמה מודעה בעיתון והתקשרה עם סוכנויות העוסקות באימוץ. שנועות ארוכים היה הבית מלא מבקרים, שבאו להחליט אם הם מעוניינים באחד הילדים ובאיוה. כאשר נשלם העניין, וכל הילדים אומצו על-ידי מישפחות, שהאם הכירה ואישרה, ערכה האם סיור אצל כל המישפחות המאמצות.

הסיור ארך חודשיים, והאשה בילתה זמן-מה יחד עם כל ילד ומישפחתו החדשה, התנהגה לא כאם אלא כרודה אורחת, ואחר כך חזרה לביתה. היא מתה שבוע אחרי שחזרה הביתה.

לפני ארבע שנים גילו את הסיפור עורכי התוכנית איטס אינקריבל (זה לא יאמן) בטלוויזיה האמריקאית, וערכו פגישה בין תשעה האחים והאחיות שנותרו בחיים (אח אחד נפטר בינתיים). בני המישפחה, שכמעט לא הכירו איש את רעהו, היו מאוחדים בהערכה לאמנם המנוחה, ואז גילה להם עורך-התוכנית כי פרשת האם האמיצה הוסרטה ובתפקיד האם משחקת השחקנית אן מרגרט.

★ לא סוד אפל

כאשר התחלתי להתעניין בנושא האימוץ, בעקבות סיפורה של פלורנס פישר, התכרר לי כי בעצם מעולם לא התעמקתי בנושא, והוא לא עניין אותי במיוחד. ידעתי כי כמה ממכריי אימצו ילדים, והנושא היה גלוי ופתוח. אולם זכרתי כי בילדותי התייחסו לאימוץ כאל מחלה ממארת או כאל סוד מביש. כאשר היו מרביתם על כך, היו מנמכים את הקול ומסתורדים.

נראה כי עניין האימוץ, כמו הרבה נושאים אחרים בחברה, עבר לאחרונה תהליך התמסדות ויציאה מן הארון. הגישה אליו נעשתה פתוחה וחופשית יותר, והיום נוטים לגלות לילד מגיל צעיר בילדות את עובדת היותו ילד מאומץ, דבר שבשנים קודמות ניסו בכל דרך להסתירו, כאילו היה סוד אפל.

סיפורה של פישר, יהודיה אמריקאית שהיא כיום בת חמישים כערך, מגלה עולם מרתק של ייסורים וחוסר ידאות כאשר לזהות העצמית. כאשר התעוררה פלורנס כבית-החולים מתאונת-הרכבים, נגשה אליה אחות

הרבר קרה בארצות-הברית, במדינת ניו-יורק. שם אין החוק מתיר את גילוי זהותם של ההורים הטיבעיים אחרי האימוץ לאיש. רק בית-מישפט יכול להתיר גילוי זה, בנסיבות מיוחדות מאוד.

בסיפורה האוטוביוגרפי, התיפוש אחרי אנה פישר, מתארת פלורנס כפרטורט את סיבלה; את חיפושיה הנואשים ואת החרדות והסקרנות שמילאו את חייה, עד שגילתה לבסוף את אביה ואת אמה.

לעומת סיפורה האפוף מיסתורין וסודיות של פלורנס, עומדת הטראגדיה של אם אמריקאנית, אשר בתחילת שנות החמישים גילו לה

כאשר נפצעה פלורנס פישר כתאונת-הרכבים, היא היתה בת 40, נשואה ואם לכן נוגר. מחשבתה האחרונה לפני שאיכרה את הכרתה היתה: "אלוהים, אני הולכת למות ועדיין אינני יודעת מי אני." כאשר היתה ילדה בת 7 גילתה פלורנס כדרך מיקרה, במגירה נידחת, גליון נייר מצהיב שעליו היו כתובים שמות הוריה ושם בלתי-מוכר נוסף: "אנה פישר", ולידו המילה "מאומצת".

מאז, כמעט כל יום בחייה, עסקה פלורנס בחיפוש אחרי מקורותיה. עד גיל 40, למרות חיפושים ממושכים, התכתבות ארוכה עם מוסדות שונים, לא גילתה את הוריה הטיבעיים.

תאומות שמצאו זו את זו שילה קרפנטר ושי אנגליה גילו את אימן הטיבעית ואשה את רעותה אחרי 33 שנים. החוק באנגליה מתיר גילוי בניל 21 (למטה: תמונותיהן של השתיים בילדותן).

